

Élet-szilánkok

Nézem a verandán a növényeket, ablakon keresztül. A muskátli levelei fénylenek, átsüt rajtuk a nap. Itt-ott elszáradt, összepöndörödött levelek is. Nyugodt ragyogásuk erősen sugározza belém az élet jelenlétét, teremtésed ajándékát, egy határozott, jelenlévő valóságot, gondolataim esetlegességének kóborlásai között. A fák, a növények, állatok jelenléte kapaszkodó az egyébként néha nehezen érzékelhető valóságomban. Az Élet van jelen ma ebben a csöndben. Az ember, az én felelősségem tisztán rajzolódik ki most előttem, hiszen tudatot, lelket adtál belénk, jóval többet, mást, mint a többi csodálatos teremtményednek. De fáradtan menekülök Uram az emberi játszmákból a növények csendjéhez. Lényegesen nehezebb a szépet, életed szépségét szemlélni az emberek világában a szüntelen ugrásra kész ítélkezéssel, védekező hadállásaimmal. Mert itt feladataim, kötelességeim vannak, ki vagyok téve ítéleteknek, kritikáknak, olykor szeretetlenül. Emberi mivoltunkban a szeretet képessége az, ami mérhetetlenül több és fényesebb, mint a muskátli levelén átragyogó napsugár. A Te isteni fényed ragyogása bennünk, a szüntelen élet-lehetőség, amit olyan sokszor teszünk sötétséggé, gyarapítva a szenvedés uralmát világunkban. Szabad akaratunk végtelen, félelmetesen nagy ajándéka rombol és dül fel minden ragyogást, békét, fel nem fogva a benne rejlő végtelen, fenséges lehetőségeket.

2016.02.20.